

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Пловдив, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500636 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 277/20.07.2023 г., посатновено по гр.д. № 255/2022 г. на ОС-Пазарджик, в неговите части, с които по иска на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“- гр. С. срещу В. Т. К. е прието за установено в отношенията между страните, че В. Т. К. дължи на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“ сумата в размер на 59 574,70 лева, представляваща остатък от възнаграждение по договор от 18.01.2018 година с предмет: „Правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество, търговско дружество N., правозащитните органи на Кралство Белгия и на Република България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука“, на основание чл.280 във вр. с чл.286 от ЗЗД, както и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД, в размер на 2 681,08 лева за периода от крайната дата на изплащане на обезщетението 21.09.2021 г. до 1.03.2022г., както и законна лихва, считано от 2.03.2022г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично

задължение №107/4.03.2022 година по чл.410 от ГПК ч.гр.д.№321 по описа за 2022 година на Районен съд гр.П., и е осъден В. Т. К. да заплати на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С. разноски съобразно уважената част от претенциите в производството по издадената заповед за изпълнение на парично задължение №107/4.03.2022 година по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№321 по описа за 2022 година на Районен съд гр.П. в размер на 3 359,22 лева, както и разноски в исковото производство в размер на 8 267,53 лева, както и е отхвърлен предявеният насрещен иск от В. Т. К. срещу Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С. по реда на чл.55 ал.1 предл.1 от ЗЗД, с който се иска да бъде осъдено Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“ да заплати на В. Т. К. сумата от 36 877 лева, като неоснователен.

Жалбоподателят В. Т. К. моли по съображения, изложени във въззивната жалба от 17.08.2023 г., решението да бъде отменено като неправилно в обжалваните негови части, като бъде изцяло отхвърлен предявеният срещу него иск и бъде уважен предявеният от него насрещен иск. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявения от Адвокатско дружество „С.-К. и Ш.“-гр.С. иск като неоснователен. Като ищец по предявения от него против посоченото адвокатско дружество насрещен иск с правно основание чл. 55, ал.1, предл.1 от ЗЗД моли то да бъде осъдено да му заплати сумата 36 877 лв. като получена без основание, тъй като е получена от адвокатското дружество въз основа на договор от 18.01.2018 г., за който ищецът твърди, че не се е съгласявал с условията му. Претендира за присъждане на разноски. Възразява, че платеното от ответното по въззивната жалба дружество адвокатско възнаграждение е прекомерно и моли при присъждане то да бъде намалено.

Ответникът по въззивната жалба Адвокатско дружество „С.-К. и Ш.“-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор, подаден на 4.10.2023 г. Като ищец в производството пред окръжния съд дружеството е предявило иск с правно основание чл. 124, ал.1 във вр. с чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК, вр. чл. 422, ал.1 за признаване за установено спрямо ответника В. Тородов К., че дължи на дружеството сумата 59 574,70 лева, представляваща остатък от възнаграждение по договор от 18.01.2018 година с предмет „Правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество, търговско дружество N., правозащитните органи на Кралство Белгия и на

Република България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука“, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 2.03.2022г. до окончателното изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 2 681,08 лева за периода от крайната дата на изплащане на обезщетението 21.09.2021 г. до 1.03.2022г., за които суми в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №107/4.03.2022 г. по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№321/2022 година на Районен съд-П., срещу която ответникът В. К. е възразил по реда на чл. 414 от ГПК. Претендирал е и за присъждане на разноски за заповедното и исковото производство. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Третото лице-помагач на ищеца (Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С.) Н. Т. К. не е взело становище по жалбата. В производството пред окръжния съд заявява становище за неоснователност на предявения от дружеството против К. иск и за основателност на предявения от К. против адвокатското дружество насрещен иск.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Не се спори между страните, видно е и от приложеното по делото на ОС-Пазарджик ч.гр.д. № 321/2022 г. на РС-П., че по реда на чл. 410 от ГПК в полза на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С. е издадена на 4.03.2022 г. срещу ответника по делото В. Т. К. заповед №107 да заплати 84 054,86 лв. за главница ведно със законната лихва върху сумата от 2.03.2022 г., 3 782,43 лв. за мораторна лихва за периода от 21.09.2021 г. до 1.03.2022 г., 1 756,75 лв. за ДТ и 1 850 лв. за адвокатско възнаграждение, което вземане произтича от неизпълнение на задължение по твърдян за конклюдентно потвърден (чл.42,ал.2 от ЗЗД) от длъжника договор, сключен с дружеството, с предмет правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество V., търговско дружество N=, правозащитни органи на Кралство Белгия и Република България, както и пред всяко юридическо и/или

физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука. Безспорно е също така, видно е и от посоченото приложено ч.гр.д. № 321/2022 г. на РС-П., че ответникът К., след като му е била връчена на 9.03.2022 г. заповедта за изпълнение, надлежно е подал на 10.03.2022 г. възражение, за което дружеството е било уведомено на 30.03.2022 г. и на 29.04.2022 г., в едномесечния срок, е била подадена от дружеството исковата молба с вх. № 2771/29.04.2022 г., с която съгласно чл. 422,ал.1 от ГПК е предявен установителният иск по чл.415,ал.1,т.1 от ГПК.

С исковата молба от 29.04.2022 г. дружеството-ищец твърди, че вземането за адвокатско възнаграждение в размер на 84 054,86 лв. произтича от сключен договор между адвокатското дружество и В. К., представляван от съпругата си Н. Т. К., първоначално с устно възлагане в края на месец ноември 2017 г. и впоследствие обективизиран в писмена форма на 18.01.2018 г. с предмет „правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество V., търговско дружество N=, правозащитни органи на Кралство Белгия и Република България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука“. Твърди, че съгласно чл. 2 от договора възложителят дължи на изпълнителя възнаграждение в размер на 20% от общия размер на полученото обезщетение за претърпяна трудова злополука и платимо по банков път в 7-дневен срок от датата на получаване от страна на възложителя на сумата за обезщетение. Твърди, че съгласно клаузите на договора относно предмета на договора и задължението за плащане на резултативния адвокатски хонорар, всички права и задължения по договора възникват за В. К. като възложител. Твърди, че към 1.07.2021 г. от застрахователното дружество V.. с авансови частични плащания чрез адвокат С. С. в полза на К. е изплатено по застрахователна претенция застрахователно обезщетение в общ размер на 70 000 евро, от която сума своевременно е заплатено дължимото се в съответствие с договора адвокатско възнаграждение. Твърди, че е останало неиздължено дължимото, но неизплатено от ответника, адвокатско възнаграждение върху полученото застрахователно обезщетение след определяне на окончателния му размер. Твърди, че той е определен от застрахователното дружество на 1.07.2021 г. в

размер на 284 882,85 евро, като след прихващане на извършените авансови плащания в размер на 70 000 евро дължима остава сума в размер на 214 882,85 евро. Твърди, че когато след определянето на застрахователното обезщетение е станало определяемо и съответното адвокатско възнаграждение в размер на 42 976,57 евро с левова равностойност 84 054,86 лв., К. е преустановил контакт с представители на адвокатското дружество без да изложи причини за това и без да извърши плащане на дължимия хонорар след получаване на застрахователното обезщетение. Твърди, че след претърпяна от К. на 15.11.2017 г. трудова злополука в Белгия той е бил настанен в болница в тежко здравословно състояние, поради което непосредствено след инцидента неговата съпруга Н. К. осъществява контакт с племенницата на съпруга си Л.Г. с молба да съдейства за осигуряване на правна помощ от адвокатското дружество и към края на месец ноември на 2017 г. е постигната устна договорка между тях, по силата на която адвокатското дружество да оказва правна помощ и представителство от името и за сметка на К. пред когото е необходимо – работодател, застраховател, болнично заведение, правоохранителните органи в Кралство Белгия и в България – до окончателното уреждане на застрахователните претенции. Твърди, че в периода от злополуката до сключването на договор в писмена форма по инициатива на Н. К. адвокат С. успява да постигне съгласие на болничното заведение К. да не бъде транспортиран в България, което е рисково за неговото здраве, а да бъде проведено лечението до степен на възстановяване възможността на К. да се обслужва сам. Твърди, че сключването на договор в устна форма и започване на изпълнението по него е непосредствено след претърпяната от К. злополука на 15.11.2017 г., като адвокат С. още преди подписването на договора извършва множество фактически и правни действия като преводи, кореспонденция и преговори по заплащане на лечение и застрахователно обезщетение. Твърди, че впоследствие постигнатите договорености са обективирани в нарочен договор от дата 18.01.2018 г., в който се уреждат и финансовите взаимоотношения по повод дължимото адвокатско възнаграждение, чийто размер е съгласуван с оглед очакваното дълго производство, отличаващо се с фактическа и правна сложност, като всяка от страните го намира за справедлив и в нито един момент не е бил предмет на ново обсъждане и/или предоговаряне. Твърди, че договорът е сключен с Н. К., действайки като представител на съпруга си,

както е видно от съдържанието му и от това на издаденото пълномощно за адвокат С., причина за което е обективната невъзможност към датата на подписването 18.01.2018 г. К. лично да възложи поръчката предвид здравословното си състояние, възпрепятстващо го сам да се погрижи за себе си и своите работи, като състоянието му е стабилизирано след 6 операции и по болнично лечение за периода от 15.11.2017 г. до 16.05.2018 г. Твърди, че след сключването на договора в писмена форма адвокат С. координира действията между българските застрахователи относно заплащането на тамошния болничен престой, както и репатрирането на К. в България заедно със съпругата му и последващото лечение, инициира и участва в процедурата пред застрахователя В., включително чрез ангажиране на белгийски адвокат, и заплащане на извършени услуги по логистика на получаване на застрахователно обезщетение. Твърди, че договорът за поръчка с предвидените в него условия е потвърден от К. с конклюдентни действия – по искане на клиента изплащаните периодично частични суми от застрахователя са наредени по банкова сметка на адвокат С., кореспонденцията със застрахователя е поверена на адвоката, като възлаганията от страна на К. са правени устно, посредством телефонни разговори или лични срещи. Твърди, че изпълнението на договора е прието лично от К. без възражения, като от месец май на 2018 г. всички действия по изпълнение на договора са възлагани лично от ответника. Твърди, че производството пред застрахователя В. е иницирано непосредствено след подписване на договора от 18.01.2018 г., като представителство е осъществявано и пред „Н.“ по повод трудовоправните правоотношения между ответника и това дружество-работодател. Твърди, че в изпълнение на възложената поръчка и съгласно пълномощно адвокат С. като представляващ съдружник на адвокатското дружество отправя писмо-покана на 23.01.2018 г. до застрахователя В. с искане да бъде изплатено справедливо обезщетение във връзка с причинените увреждания на доверителя К., като в отговор до адвокат С. застрахователят потвърждава наличието на действаща застрахователна полица, изисква преглед на К. и препоръчва ангажиране на регистриран в Кралство Белгия адвокат за улесняване хода на разглеждане на претенцията и предвид приложимостта на белгийското законодателство. Твърди, че клиентът е своевременно уведомен и с негово съгласие адвокат С. ангажира адвокат Н.М. със служебен адрес в гр. Б., като към месец май на 2018 г. е сключен договор

между К. и адвокат М., който следва да осъществява контакт със застрахователя и болнични заведения в Белгия, за което уведомява адвокат С., който информира К. и отговаря за изпълнението по сключения с адвокатското дружество договор, координира с белгийския си колега посещенията на клиента в медицински заведения в Белгия, получава по възлагане на клиента по своя доверителна сметка плащания по застрахователната претенция, съответно пренасочва плащания към К., а също така покрива медицински разходи. Твърди, че сумите, които постъпват от застрахователя, представляват авансови частични плащания до определяне на окончателен размер на застрахователното обезщетение и всяко от тези плащания е постигнато след отправено нарочно искане, съгласувано между клиента, адвокат С. и адвокат М.. Твърди, че от получените по сметка на адвокат С. плащания от застрахователя са прихванати суми в размер съгласно договорения в чл.2,ал.1 от договора размер на възнаграждението за правни услуги, а именно 20% от общия размер на полученото обезщетение за претърпяната трудова злополука. Твърди, че плащания от застрахователя са извършени през месец септември на 2018 г. в размер на 10 000 евро, през месец януари на 2019 г. в размер на 30 000 евро, през месец юли на 2019 г. в размер на 25 000 евро и през месец май на 2020 г. в размер на 10 000 евро, респективно, авансово са удържани суми за адвокатско възнаграждение по настояване на К. в указания процент. Твърди, че през 2021 г. е определен от застрахователя окончателният размер на обезщетението въз основа на представен от вещи лица краен доклад на 23.06.2021 г. и на 30.06.2021 г. адвокат М. в електронна кореспонденция изпраща на адвокат С. изчисления въз основа на доклада относно крайно дължимо обезщетение в размер на 284 882,85 евро, като след прихващане на извършените авансови плащания в размер на 70 000 евро дължима остава сумата 214 882,85 евро. Твърди, че в телефонен разговор адвокат С. е уведомил клиента К. за посочените от адвокат М. суми, като в хода на разговора К. изразява несъгласие досежно размера на обезщетението като силно занижен. Твърди, че в телефонен разговор с адвокат М., проведен в същия ден, клиентът променя тази своя позиция и приема общия претендиран размер на застрахователното обезщетение да е 284 882,85 евро и на 1.07.2021 г. е представена претенция пред застрахователя за определяне окончателен размер на обезщетение в размер на 284 882,85 евро, от които след удържане следва да се изплатят

214 882,85 евро. Твърди, че след това е утвърден и изплатен по банкова сметка на К. окончателният размер на обезщетението. Твърди, че след като в продължение на повече от 3 години К. възлага различни по обем действия в изпълнение на сключения договор в производството пред В., той без да изложи причина преустановил контакт с представители на адвокатското дружество веднага щом е бил изготвен крайният доклад на вещите лица към застрахователя и определен окончателният размер на следващото му се застрахователно обезщетение. Твърди, че от ищеца е отправена до ответника поканата за окончателно уреждане на съществуващите между страните правоотношения, включително относно дължимия адвокатски хонорар в размер на 20% от одобрената сума-остатък от обезщетението, платено от застрахователното дружество В.. Твърди, че ответникът е отказал да получи от куриера на 13.09.2021 г. поканата, след като се е запознал с нейното съдържание, като даденият му 7-дневен срок е изтекъл на 20.09.2021 г. и той не е извършил плащане, поради което считано от 21.09.2021 г. е в забава и дължи лихви, които изчислени към 1.03.2022 г. са в размер на 3 782,43 лв. Твърди, че до подаването на исковата молба плащане на дължимото адвокатско възнаграждение не е постъпвало, нито клиентът е изразил становище по поканата. Твърди, че предметът на договора за поръчка е изпълнен точно от страна на адвокат С., за което указва фактът на проведено пълно лечение в Кралство Белгия, авансово изплатените суми от страна на застрахователното дружество и окончателно определения размер на обезщетение. Твърди, че договорът за правна защита и съдействие като разновидност на мандатното правоотношение е възмезден договор по принцип според чл.36 от ЗА и в отклонение от общото правило, установено в чл.286 от ЗЗД, възнаграждението по договор за представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги съгласно чл. 36,ал.1 от ЗА. Твърди, че посочената разпоредба предполага дължимото възнаграждение за положения адвокатски труд да бъде уговорено с договор, но това не е императивно изискване, тъй като договор може и да няма без това да лишава адвоката от правото да получи възнаграждение съгласно чл. 36,ал.3 от ЗА. Твърди, че съгласието е валидно и ако не е оформено писмено или възнаграждението е дължимо и тогава, когато договорът между адвокат и клиент не е в писмена форма или когато е в писмена форма, но не е представен по делото. Твърди, че в случая постигнатите договорености са обективирани в писмена форма и еднозначно

установяват волята на страните при сключване на договора и в хода на неговото изпълнение. Затова моли да бъде признато за установено спрямо ответника К., за той дължи на адвокатското дружество-ищец сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение – 84 054,86 лв. за дължимо адвокатско възнаграждение, 3 782,43 лв. за мораторна лихва, законна лихва върху главницата, разноски. С определение, постановено в откритото съдебно заседание на окръжния съд на 20.06.2023 г., е уважено заявено от ищеца искане за изменение на иска, което изменение е допуснато от съда, като размерът на главницата е намален на 63 007,53 лв. и размерът на мораторната лихва е намален на 2 835,57 лв.

С отговора на исковата молба от 27.07.2022 г. ответникът К. оспорва иска като неоснователен и възразява, че не е сключвал договор за правни услуги с адвокатското дружество-ищец и лично с адвокат С.. Заявява, че не е договарял условия за представителство пред застрахователната компания В.. и не е договарял възнаграждение на ищеца и/или адвокат С. във връзка с получено от него обезщетение вследствие на трудова злополука от застрахователна компания В.. Заявява, че представеният с исковата молба договор от 18.01.2018 г. не е подписан от него, както и представеното пълномощно. Твърди, че съпругата му Н. К. не е имала законова възможност и представителна власт да го представлява към дата 18.01.2018 г., към която дата, а и след това тя не е била негов законен представител, той не е бил поставян под никаква форма на запрещение и към месец януари на 2018 г. не е имал нужда от законен представител. Оспорва твърдението на ищеца за наличие на облигационно отношение между него и дружеството. Оспорва твърдението, че с конклюдентни действия е потвърдил представения по делото договор за услуга. Заявява, че до получаването на исковата молба не знае, не е уведомен и не е запознат със съдържанието на договора. Оспорва освен наличието на договор с ищеца и необходимостта да му заплаща каквато и да е парична сума от претендираните по делото. Заявява, че след като разбрал за наличие на парични претенции от страна на ищеца и адвокат С. към него изрично му отказал и прекратил контакта с него. Заявява, че договорът от 18.01.2018 г. е недействителен, не го признава и не дължи изпълнение по него. Оспорва и размерите на претендираните суми за главница и мораторна лихва. Оспорва размера на претендираното възнаграждение за правни услуги, което е определено в представения договор

от 18.01.2018 г. на 20% от общия размер на полученото от него обезщетение. Твърди, че не е договарял подобно възнаграждение и не е съгласен с този размер. Счита, че подобно възнаграждение не отговаря на нормативно определените възнаграждения, полагащи се за подобен вид услуга, и че то многократно надвишава размера на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Заявява, че освен това възнаграждение от 20% е в противоречие с обичайната практика и добрите нрави. Оспорва адвокатското дружество и/или адвокат С. да са извършвали каквито и да е правни действия и да са осъществявали негово представителство пред застрахователна компания В.. или други компетентни организации във връзка с установяване на инцидента, нараняванията му, определяне размер на обезщетение. Оспорва, че ищецът е допринесъл за определяне на размер и заплащане на обезщетение от застрахователната компания В.. Заявява, че ищецът и лично адвокат С. нямат необходимата правоспособност да извършват юридически дейности, в това число и процесуално представителство на територията на Кралство Белгия, където е проведено цялото му лечение, изготвена е експертизата за определяне на получените от него наранявания и последиците от тях и е определен размерът на паричното обезщетение. Заявява, че за тези дейности има сключен договор с адвокат Н.М. с кантора в гр. Б., притежаващ необходимата за това правоспособност, вписан във френско говореща колегия в Б., който е извършил цялата дейност, свързана с процедурата по признаване на злополуката, определяне на размера на обезщетението и е получавал всички парични траншове от застрахователната компания по определения от В.. аванс преди да бъде оформено окончателното споразумение, който одобрил и от негово име, с негово съгласие предложения от В.. окончателен пълен размер на обезщетението, който е 236 076,18 евро. Оспорва твърденията, че ищецът е извършил правни действия, като е съдействал за проведеното първо лечение в Белгия, съдействал е за определяне и изплащане на застрахователното обезщетение. Твърди, че е претърпял инцидент на 15.11.2017 г. и е бил лекуван в болница в гр.А., Белгия в периода от 15.11.2017 г. до 16.05.2018 г. и че контакт с него адвокат С. осъществил много след като претърпял инцидента и е започнало лечението му, като по никакъв начин лечението му не зависело от намесата на адвокат С. и/или на друг от адвокатите от

дружеството-ищец. Твърди, че вследствие на инцидента е бил 35 дни в медикаментозна кома. Твърди, че след инцидента семейството му било в безизходица поради негативните прогнози на лекарите и че тогава с тях се е свързала неговата племенница Л.Г. (дъщеря на неговата сестра), която предложила на съпругата и синовете му да ги запознае с нейния приятел адвокат С. С., те се срещнали с адвоката, който предложил да им помогне, като те останали с нагласата и впечатлението, че тази помощ е безкористна, съгласили се и подписали всички предложени от него документи на доверие, без да се запознаят с тях, нямат спомен да е подписван договор за юридически услуги и в нито един момент не е ставало въпрос за заплащане и/или договаряне на някакво възнаграждение. Твърди, че съпругата му е останала с впечатление, че адвокат С. им помага заради личните си отношения, които има с неговата племенница, той и синовете му останали със същото впечатление. Твърди, че това негово убеждение се затвърдило и по-късно, когато през месец май на 2018 г. С. му се обадил и обяснил, че трябва да се наеме белгийски адвокат, който да го представлява пред застрахователната компания В.. във връзка с дължимото му обезщетение, тъй като адвокат С. нямал право да извършва юридическа дейност в Белгия. Твърди, че адвокат С. му поискал 1000 евро, за да заплати на адвоката такса за проучване на случая, като впоследствие чрез племенницата си Л. предал сумата 2000 лв., от която адвокат С. е заплатил 560 евро на адвокат Н.М. за проучване на неговия случай и да даде становище. Твърди, че малко след това адвокат М. осъществил контакт с белгийската застрахователна компания В.. и те се съгласили да му бъде отпусната авансово сума от обезщетението, за да може да си покрие разноските. Твърди, че от този момент случаят му изцяло бил поет от адвокат М., като на 12.11.2018 г. двамата сключили договор за адвокатски услуги с конкретни параметри. Твърди, че с адвокат М. работили по повод неговото последвало лечение, прегледи, рехабилитации, определяне на размера и начина на плащания по застрахователното обезщетение, който уреждал прегледите, запазвал хотелите, организиран пътванията и навсякъде в Белгия присъствал с него. Твърди, че представители на ищеца никога не са идвали в Белгия, не са го придружавали на прегледи, не са участвали в разговори и преговори по неговото лечение, респективно определяне размера на застрахователното обезщетение. Твърди, че през цялото време адвокат С. получавал информация от адвокат М. за всичко, което се случва в Белгия по

неговия казус, по електронна поща, тъй като ищецът не разполагал със собствен имейл адрес, от която информация му давал оскъдни сведения. Твърди, че адвокат М. движел изцяло всичко, придружавал го на множеството медицински прегледи и на срещите с вещите лица за определяне на посочената телесна повреда, договорил всичко с експертите и застрахователната компания В., включително той договорил и одобрил крайното обезщетение и водил преговори със застрахователното дружество относно размера и начина на плащане на обезщетението. Твърди, че вследствие от извършените от адвокат М. правни и фактически действия от застрахователната компания В. се съгласили да му предоставят авансова сума в размер на 75 000 евро. Твърди, че му е бил отпуснат от застрахователя аванс от 75 000 евро, който е изплащан на четири пъти по професионалната сметка на адвокат М., който си е удържал хонорар в размер на 5% от сумата и останалата сума е превел по представена сметка на адвокат С. на 5.09.2018 г., 23.01.2019 г. и 19.07.2019 г., като от отпуснатия аванс от 75 000 евро при ищеца и адвокат С. са постъпили 69 555 евро. Твърди, че от ищеца са му преведени суми на четири транша на 26.11.2018 г., 11.02.2019 г., 22.08.2019 г. и на 11.05.2020 г., общо 80 300 лв. или разликата с получените по сметките на ищеца и адвокат С. суми е 55 737,75 лв., които не са му предадени. Твърди, че през целия описан период е считал, че всичко, което постъпва като парични преводи в банковата сметка на адвокат С. и адвокатското дружество, се превежда и по неговата банкова сметка, което негово убеждение било поддържано и от уверенията на адвокат С., който през това време комуникирал с адвокат М. по електронната поща. Твърди, че в началото на лятото на 2021 г. разбрал, че застрахователната компания е отпуснала аванс в размер на 75 000 евро, които пари са преведени на адвокат М. и от него (след удържка на сумата 5 445 евро с ДДС за възнаграждение на адвокат М. съгласно подписания между него и ищеца договор) сумата общо 69 555 евро е преведена към сметки, посочени от адвокат С. и ищцовото дружество, и поискал отчет и обяснения защо му е задържана сума в размер на 55 737,75 лв., но не получил отговор. Твърди, че затова изпратил на адвокат М. на 19.07.2021 г. по електронна поща писмо, с което заявява, че желае цялата информация по случая да не бъде предоставяне чрез посредник, а желае и ще признае преводи за парични суми да бъдат превеждани само и единствено по негова банкова сметка. Твърди, че през този период приключили и

преговорите с В., водени от негово име от адвокат М., като той е получил общо 198 853,15 евро. Твърди, че ищецът му е превел сума в размер на 80 300 лв. Моли исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна поради липса на договор между него и ищеца. Еwentуално, ако съдът приеме да е налице договорно правоотношение, претендира да се приеме, че ищецът не е изпълнявал своите задължения по този договор, като не е допринесъл за нещо в определеното му обезщетение от В.. и/или поради това, че договорът е с невъзможен предмет, тъй като ищецът не е имал възможност да осъществява представителство като адвокат в Кралство Белгия. Еwentуално, ако съдът приеме да е налице договорно правоотношение, моли съдът да намали размера на претендираното възнаграждение, който многократно надвишава размера на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и е в противоречие с обичайната практика и добрите нрави.

Също на 27.07.2022 г. от ответника В. К. е предявен насрещен иск против адвокатското дружество за присъждане на сумата 55 737,75 лв. С насрещният иск К. твърди, че дружеството е получило сумата 70 000 евро като аванс от застрахователно обезщетение, платено от В., от което със своята искова молба е заявило, че е отделило дължимото му се възнаграждение по договор от 18.01.2018 г., сключен с него. Заявява, че оспорва този договор, като твърди, че не е сключвал такъв, съответно, не се е съгласявал с условията му, в това число и с размера на определеното възнаграждение за адвокатското дружество. Твърди, че от получената от дружеството сума в размер на 69 555 евро (с левова равностойност 157 475,29 лв.) на него са преведени 80 400 лв., а разликата от 55 737,75 лв. не му отчетена, съответно преведена. Заявява, че е изложил своите възражения в отговора на исковата молба. Твърди, че дружеството е получило без основание сумата 55 737,75 лв. и му дължи нейното заплащане. Моли съда да приеме, че получената от ответника сума в размер на 53 737,75 лв. е получена без основание и следва да му бъде заплатена, поради което да бъде осъдено дружеството да му я заплати. С уточняваща молба от 11.08.2022 г. ищецът по насрещния иск К. заявява, че исковата му претенция е в размер на 36 877 лв., която сума е формирана въз основа на разликата в получените от ответника суми и тези, които му е превел по банкова сметка. Посочва, че от сумата 69 445 евро (с левова равностойност 136 037 лв.) той е получил суми по

четири превода, общо 99 160 лв. и разликата е 36 877 лв., която сума претендира да му бъде присъдена.

С отговора на насрещния иск от 17.10.2022 г. дружеството го оспорва като неоснователен. Заявява, че от изложеното в насрещния иск и в отговора на исковата молба, към който той препраща, еднозначни се установява, че К. се е ползвал без възражения от престириания му резултат по договора до момента, в който производството пред застрахователя е навлязло във финален етап на изплащане на окончателен размер на обезщетение. Излага твърдения как е осъществена връзката между роднините на К., Л.Г. и адвокат С., както и че съпругата на К. е предлагала на адвокат С. сумата 20 000 лв. за да започне той работа по случая, което той е отклонил с оглед положението на семейството, като е била постигната договорка, обективизирана в процесния договор, възнаграждението да се изплаща въз основа на получено застрахователно обезщетение. Твърди, че действията на К. еднопосочно указват както на факта на възлагане на правните услуги-предмет на спорния договор, така и на пълното съзнание на ищеца за съществените клаузи на този договор, включително дължимостта и размера на адвокатско възнаграждение. Твърди, че К. не само не е възразил, а лично е възложил на адвокат С. авансово предоставените суми от застрахователя да му бъдат изплащани в продължение на около 3 години чрез банкова сметка на адвокатското дружество, защото той нямал открита банкова сметка в евро и не желае да плаща такси за такава. Твърди, че като израз на обвързаността му по договорната връзка се явява възлагането на представителство, като от проведената кореспонденция с чужди юридически лица, в това число В., Н. БВБА и работодателя Н. БГ, и правозащитни органи на Кралство Белгия, адвокат С. навсякъде фигурира като представител на К.. Твърди, че ищецът е възложил на адвокат С. избор на адвокат, който е регистриран в белгийска колегия, не поради липса на правоспособност на адвокат С., който има придобита такава в държава-членка на ЕС, а за улесняване процедурата по разглеждане на застрахователната претенция с оглед приложимост на белгийското законодателство. Твърди, че във връзка с изпълнение на процесния договор К. е възложил провеждане на кореспонденция по повод застрахователната претенция пред В.. с избрания адвокат да се води от адвокат С., макар адвокат М. да владее български език и да не се нуждае от опосреден контакт с клиента. Твърди, че първоначалното възнаграждение на

адвокат М. в размер на 610 евро е заплатено от адвокатското дружество чрез представителя му адвокат С. и са неверни твърденията на К., че са му били поискани 1000 евро за тази цел и че той е предал сума на Л.Г. за ангажиране на белгийски адвокат. Твърди, че К. е възложил координацията с българското застрахователно дружество „ОЗК“ и дружеството-посредник „К.“ относно репатрирането му в България от Белгия, както и на посещенията си за медицински прегледи в Белгия. Заявява, че в хода на разглеждане на застрахователната претенция адвокат С. е активно ангажиран с всички въпроси по разрешаване на случая, включително по заплащане на фактура от болнично заведение в Б.. Счита, че видът и обемът на извършените правни услуги от адвокатското дружество чрез неговия представител съответстват изцяло на предмета на договора, като същият е потвърден с конклюдентни действия, а изпълнението по договора е прието без възражения от К., поради което претендираната за връщане сума е получена от адвокатското дружество въз основа на валиден договор и точно изпълнение на поетите с него задължения. Посочва, че се касае за дружество и е необосновано твърдението за предоставяне на безплатна услуга по съображения, че роднина на К. е в приятелски отношения със съдружник. Твърди, че преди всеки от посочените преводи клиентът е уведомяван от адвокат С. и е изразявал изрично устното си съгласие адвокатското възнаграждение да бъде удържано от получената сума преди заверяване на неговата сметка. Твърди, че е невярно твърдението К. да е поискал отчет и обяснения защо не е получил пълния размер на сумата. Твърди, че от застрахователя В..авансово е платена общо сумата 75 000 евро, от която адвокат М. е удържал сумата 5 445 евро, след което по сметка на ответника са наредени сумите 10 000 евро (през месец септември на 2018 г.), 27 580 евро (през месец януари на 2019 г.), 21 975 евро (през месец юли на 2019 г.) и 10 000 евро (през месец май на 2020 г.), като от наредените суми са удържани 20% върху всяка или сума в общ размер на 15 000 евро съобразно договореното адвокатско възнаграждение и съгласието на К. за всеки конкретен случай. Посочва, че освен дължимото адвокатско възнаграждение по договора от 18.01.2018 г. са прихванати и дължими от К. суми в общ размер на 3 779 евро, са което той е изрично уведомен – за заплатен първоначален хонорар на адвокат М., за плащане на болнична услуга, за банкови такси, за жалба и представителство пред НЕЛК, за проведени преговори, кореспонденция и представителство пред работодателя

„Н. БГ“, за изготвяне на иск до ОС-Пазарджик срещу ЗАД“ОЗК З.“АД, за преведена в повече сума по сметка на клиента по повод изплащане на обезщетение от ДЗИ. Заявява, че е неоснователно и възражението досежно размера на определеното адвокатско възнаграждение, който не противоречи на добрите нрави.

С определение на окръжния съд от 9.01.2023 г. по искане на адвокатското дружество-ищец е допуснато привличането като трето лице-помагач на ищеца на Н. Т. К.. Със становище от 13.02.2023 г. тя оспорва предявения срещу В. К. иск като неоснователен, като оспорва представения по делото договор за правни услуги с адвокатското дружество и лично с адвокат С.. Подкрепя отговора на К. и направените от него възражения, както и предявения от К. насрещен иск, който счита за основателен. Моли да бъде отхвърлен искът на адвокатското дружество и да бъде уважен насрещния иск на К..

С постановеното на 20.07.2023 г. съдебно решение окръжният съд намира, че искът с правно основание чл.415,ал.1 във вр. с чл. 422 от ГПК е допустим с оглед обстоятелствата, установени от приложеното дело по заповедното производство. Въз основа на събраните доказателства съдът приема, че се установява наличието на облигационно правоотношение. Съдът посочва, че договорът за правна защита и съдействие като неформален договор е бил сключен от съпругата на ответника К., тъй като по време на подписването му той е бил в Белгия в болнично заведение, а към първия момент на устно упълномощаване дори е бил в медикаментозна кома. Съдът намира, че е без значение за казуса какви са били вътрешните отношения между съпрузите и дали ответникът е упълномощил съпругата си устно по телефона, тъй като е установено, че действията по предявяване на претенцията за заплащане на обезщетението за ответника К. (каквото е бил предметът на договора от 18.01.2018 г.) са предприети от адвокат С. още докато ищецът е бил в болнично заведение и дори в кома, като адвокат С. е осъществил не само правна защита, но и е охранявал интересите на клиента си във връзка с престоя му в болницата в Белгия до окончателното му възстановяване и изписване, включително и последващите медицински прегледи, които е координирал с адвокат М., и той е този, който е заявил претенция пред застрахователното дружество В.. за сумата 6 000 000 евро. Въз основа на показанията на свидетелките Г. и адвокат Ш. относно

наемането и възлагането на работата на адвокатското дружество съдът приема за установено, че в продължение на 3 години адвокат С. е извършил множество действия в защита на интересите и получаване на обезщетение от ответника К., като половин година по-късно след тежкото лечение и 6 операции, след изписването и прибирането му в България К. при разговор с адвокат С., на който е присъствала адвокат Ш., е имал възможност да възрази срещу сключения договор, но, напротив, бил приел всичко извършено като работа и не се противопоставил на сключения от съпругата му договор, не възразил при провежданите разговори, когато получавал авансовите плащания от застрахователя в Белгия. Съдът посочва, че договорът за правна защита и съдействие (правна услуга) от адвокат обикновено съдържа елементи от договора за поръчка – когато задължението на адвоката е да извърши правно действие от името на възложителя и за негова сметка, каквото е това за представителство за претендиране на обезщетение, уредено в чл.1 от сключения договор и което К. при проведените разговори с адвокат С. и адвокат М. нееднократно е потвърдил. Съдът преценява, че ответникът К. до депозиране на писмения отговор и представянето на насрещния иск нееднократно е приел и потвърждавал извършените действия от ищцовото адвокатско дружество, включително направения избор на вписан адвокат в Белгия адвокат М. и получените суми като отделни банкови транзакции. Съдът намира, че и от свидетелските показания на сина на ответника К. К. също се установява, че е била налице договорна връзка. Съдът посочва, че по начало отношенията между адвокат и клиент по повод оказване на правна помощ и съдействие се уреждат при специалната регламентация на Закона за адвокатурата, който закон предполага дължимото възнаграждение за положения от адвоката труд да бъде уговорено в договор (чл.36,ал.2 от ЗА), но това не е императивно изискване. Съдът приема, че в случая в обема на сключения договор с третото лице К. не е включено процесуално представителство, а в чл.1,т.1 и т.2 от договора, подписан от Н. К., предметът е правна помощ и съдействие, както и представителство пред застрахователното дружество V., правозащитните органи на Белгия и България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на двете държави във връзка с претендираното застрахователно обезщетение при претърпяна от К. трудова злополука, като за целите на договора на адвокатското дружество-ищец е предоставено право да участва в

преговори, заседания, административни производства пред решаващите органи и да извършва всички необходими действия с оглед защита правата на възложителя. Съдът посочва, че в глава I I от договора е уговорено възнаграждение за изпълнителя в размер на 20% от общия размер на полученото обезщетение за претърпяна трудова злополука, като срокът за плащането на дължимата сума е 7 дни от датата на получаване от страна на възложителя на сумата за обезщетение за претърпяна злополука. Съдът приема, че в случая не е уговорено процесуално представителство в хипотезата на чл. 36 от ЗА, а правна помощ и съдействие за получаване на обезщетение, поради което между ищеца и ответника е възникнало облигационно правоотношение по повод на сключен между тях договор за поръчка, който договор е неформален между страните, а подписаният писмен такъв е бил потвърден с всички действия на ответника. Съдът преценява, че признанието, което прави ответникът в отговора на исковата молба, и неговият син свидетелят К. К. в своите свидетелски показания безспорно установява, че е била налице договорна връзка, ответникът е приел извършените правни действия от адвокатското дружество, обаче е очаквал да получи безвъзмездно и безплатно правното съдействие и защита, сочейки и пред сина си, че се отказал от адвокат С., защото не е получил целият размер на обезщетението. По въпроса за размера на възнаграждението съдът приема, че е установено, че съпругата К. е представлявала ответника като пълномощник, подписвайки договора от 18.01.2018 г., и той е узнал за договора, синът му също, и не се е противопоставил нито на сключения договор, нито на уговорената сума. Затова и съобразно полученото обезщетение и в изпълнение на чл.2,т.1 от сключения между страните договор съдът намира, че следва да се приеме по вариант от заключението на СИЕ, че ответникът К. дължи сумата 59 574,70 лв. (която е чистата сума, която е получил след приспадане на удържаните банкови такси и адвокатско възнаграждение на адвокат М. в Белгия) като остатък от неизплатеното договорено възнаграждение. Съдът приема, че е дължима и мораторна лихва върху дължимата главница, тъй като ответникът е в забава за плащането ѝ, която е в размер на 2 681,08 лв. Тъй като съдът е приел, че е било налице валидно облигационно правоотношение между К. и адвокатското дружество, то намира, че предявеният насрещен иск за връщане на получено от адвокатското дружество възнаграждение като авансова сума в размер на

36 877 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

С подадената на 17.08.2023 г. въззивна жалба жалбоподателят В. К. твърди, че решението в обжалваните негови части е неправилно, защото окръжният съд не се е произнесъл по направените от него възражения по исковата молба и по-конкретно по отношение на съществуването на правоотношението, за което адвокатското дружество твърди, че е налице. Посочва, че неговото основно възражение е, че между страните в процеса не е сключен договор, той не е сключвал процесния договор и не му е известно съдържанието, поради което и не дължи изпълнение. Заявява, че в нито един момент от 2018 г. до месец юли на 2021 г. не му е било известно, че от одобрения му аванс по обезщетението от V.. адвокат С. е удържал суми, а е разбрал това след разговор от адвокат М. през месец юли на 2021 г. и тогава е прекратил контактите си с адвокат С.. Твърди, че по делото не са събрани доказателства, че той е дал изрично съгласие на адвокат С. да удържа суми от обезщетението. Заявява, че липсата на съгласието на К. относно сключения между адвокатското дружество и Н. К. договор за правни услуги от 18.01.2018 г. го прави относително недействителен спрямо него, като в отговора на исковата молба е възразил и не е дал потвърждаване за приемане на сключения от негово име договор, а в решението си съдът въобще не е обсъдил и не е взел предвид това възражение. Твърди, че не е взето предвид и възражението за това, че адвокатското дружество не е извършвало каквито и да е правни действия и не е осъществявало представителство на К. пред застрахователната компания V.. или други компетентни организации във връзка с установяване на инцидента, нараняванията, определяне размера на обезщетение. Твърди, че не е обсъдено и взето предвид оспорването, че ищецът не е допринесъл за определяне на размера и заплащане на парично обезщетение от застрахователната компания V.., както и не са обсъдени в цялост събраните доказателства в тази насока. Заявява, че договорът е сключен от Н. К., която е посочена като законен представител на В. К., но по делото е установено, че той не е недееспособно лице и не е имал ограничение по отношение на правоспособността си, за да има необходимост от законен представител, но противно на това съдът приема, че съпругата К. е действала като негов пълномощник, докато ищецът по делото твърди, че тя е действала като законен представител и липсва твърдение за това, че е действала като пълномощник на съпруга си, следователно съдът се е произнесъл и е приел за

доказано обстоятелство, което не се твърди от ищеца по делото. Твърди, че договорът за правни услуги от 18.01.2018 г. не е породил целените с него от ищеца правни последици, тъй като е подписан от К. в качеството ѝ на съпруга и законен представител на ответника К., тя не е действала като пълномощник без представителна власт, а в друго качество. Не споделя изводите на съда, че е без значение какви са били вътрешните отношения между съпрузите и дали ответникът е упълномощил съпругата си устно по телефона е без значение за казуса, тъй като е установено, че действията по предявяване на претенцията за заплащане на обезщетението за ответника К. (каквото е бил предметът на договора от 18.01.2018 г.) са предприети от адвокат С. още докато ищецът е бил в болнично заведение и дори в кома, като адвокат С. е осъществил не само правна защита, но е и охранявал интересите на клиента си във връзка с престоя му в болницата в Белгия до окончателното му възстановяване и впоследствие при медицински прегледи, които е координирал с адвокат М., и той е този, който е заявил претенция пред застрахователното дружество V.. за сумата от 6 000 000 евро. Заявява, че той на дата 18.01.2018 г. е бил в кома и не е могъл да упълномощи по телефона устно съпругата си да даде мандат на С. да предяви претенция към V., като адвокат С. е предявил претенция пред застрахователна компания от името на К. с пълномощно и договор, подписан от трето лице без представителна власт, а застрахователното обезщетение е лично и се дължи на пострадалото лице във връзка с претърпените от него в лично качество вреди, съпругата и синовете на К. нямат подобни права във връзка с настъпилата злополука и не биха могли в тази ситуация да упражнят чужди права за претенция за обезщетение вследствие на претърпяната злополука. Твърди, че съдът неправилно е приел, че адвокат С. е предприел действия по защита на интересите на К. и се погрижил за него и неговото здраве, което не кореспондира със събраните доказателства. Заявява, че е неправилно да се твърди, че адвокат С. е могъл да влияе по някакъв начин за проведеното лечение на ответника и запазване на живота му, а по-скоро се е възползвал от силните притеснения и уплахата, породена у неговите близки в началния момент. Заявява, че по отношение на отправената от адвокат С. претенция към V.. за обезщетение в размер на 6 000 000 евро се оказва, че тя не е породила никакъв ефект, като свидетелката Ш. установява, че на претенцията адвокат С. не е получил конкретен отговор. Твърди, че това е довело до ангажирането на местен белгийски адвокат, който да извърши

работата, както и че по делото е установено, че без намесата на адвокат М. V.. е нямало да изплати нищо на К.. Твърди, че в решението не са обсъдени и не са взети предвид в цялост показанията на свидетеля адвокат Н.М.. Заявява, че по делото е прието, че за услугите си ищецът е издал 4 броя фактури на обща стойност 2 639 евро, но от преминалите през него суми обаче той е задържал по-голяма сума, а именно 37 049 лв. Заявява, че по отношение на сумите от четирите фактури ответникът отново не е сключвал договор с ищеца, нито е договарял подобни възнаграждения. Заявява, че не са събрани доказателства въз основа на какво е определен размерът въпреки направеното оспорване. Твърди, че сумата 15 000 евро, която ищецът твърди, че е задържал по повод авансовото плащане от V.. в периода 2018-2021 г., не е осчетоводена, нито са издадени фактури, поради което неправилно съдът е приел, че тези суми правилно са задържани от ищеца и му се следват. Заявява, че твърдението на ищеца за извършено потвърждаване на договореното в договора за правни услуги с конклюдентни действия от страна на ответника е несъстоятелно и не намира приложение. Заявява, че на основание чл.37 от ЗЗД упълномощаването за сключване на договори, за които законът изисква особена форма, трябва да бъде дадено в същата форма, в случая – в писмена форма, каквото не е налице по делото. Заявява, че от съдържанието на едностранното волеизявление на мнимо представлявания, потвърждаващо съответното действие, трябва ясно да личи за какво правно действие са отнася. Твърди, че в случая се изисква писмена форма както за договора, така и за наемането/упълномощаването на ищеца да представлява ответника пред застрахователното дружество V.. във връзка с претендираното застрахователно обезщетение. Заявява, че съгласно разпоредбите на чл. 25,ал.1 от ЗА адвокатът представлява своя клиент въз основа на писмено пълномощно, като упълномощаването може да бъде извършено устно, но само пред съд, и законът допуска при неотложни случаи адвокатът да действа без пълномощно, но извършените от него действия следва да бъдат потвърдени писмено от упълномощителя съгласно чл. 25,ал.3 от ЗА. Заявява, че освен това съгласно въведената в ГПК забрана за установяване на договори на стойност над 5 000 лв. не се допускат свидетелски показания, а те се доказват с писмен договор. Твърди, че в хода на процеса успешно е доказал възражението си, че не е използвал услугите на ищцовото дружество и адвокат С., а тези на адвокат М., който разполага с писмено пълномощно и

договор, подписан от К. за възложените му задачи. Твърди, че извършваните от адвокат М. парични преводи по банкова сметка на адвокатското дружество и по личната банкова сметка на адвокат С. са ставали по нареждане на адвокат С., като по делото няма писмени доказателства за това, че В. К. е дал подобни нареждания на адвокат М.. Относно показанията на свидетелите Ш. и Г. заявява, че те работят за ищцовото дружество и са заинтересовани от изхода на делото, като от техните свидетелски показания не се установяват лични контакти между адвокат С. и/или друг адвокат от ищцовото дружество с ответника, а всички контакти, за които дават информация, са със съпругата и сина на К.. Заявява, че по делото се съдържат имейли, в които адвокат С. сам определя по коя банкова сметка да бъдат извършвани преводите на сумите по предоставения от В.. аванс от 75 000 евро, като по-голяма част от преводите са достигали до негова лична банкова сметка, а не по сметката на адвокатското дружество. Твърди, че от събраните доказателства и ССЕ се установява, че ищецът не е осчетоводявал т.нар. приходи от процесния договор. Твърди, че задържаната неправомерно сума от 37 049 л . не е осчетоводена и не намира отражение в данъчните декларации на ищеца, съответно, не е заплатен дължимия за това данък. Счита, че ищецът е нормативно задължен да осчетоводи този приход, ако счита сумата 37 049 лв. за приход от осъществяваната от него по занятие дейност, а обратното означава, че не приема тази сума за дължим приход, съответно, не е негова, а е на клиента му, като той все още не я е отчетл. Заявява, че затова е предявил насрещен иск срещу адвокатското дружество за недължимо задържаните суми от авансовото обезщетение за К.. Моли решението да бъде отменено в обжалваните негови части, като бъде отхвърлен предявеният срещу него установителен иск и да бъде уважен предявеният от него насрещен иск.

С отговора от 4.10.2023 г. на подадената от жалбоподателя К. въззивна жалба от дружеството-ищец по спора се заявява, че В. К. без възражения е получавал в течение на няколко години авансовите плащания от застрахователя В. С.А. чрез адвокат С., както и че към момента на първоначалното възлагане В. К. е бил в кома, респективно в обективна невъзможност да се погрижи за себе си. Посочва, че договорът за поръчка е неформален и не изисква писмена форма нито за сключването, нито за потвърждаването му при мнимо представителство, каквото жалбоподателят поддържа. Твърди, че е невярно оплакването, че съдът не е обсъдил и не е

взел предвид възражението на К., че не потвърждава сключения от негово име договор, в която насока съдът е изложил фактически и правни изводи. Заявява, че договорът за правна помощ (поръчка) е неформален и подлежи на потвърждаване с конклюдентни действия, противно на изразеното от въззивника становище. Заявява, че позоваването на чл.42,ал.2, изр.2 във вр. с чл. 37 от ЗЗД е безпредметно, доколкото няма установена форма за упълномощаване на представител да сключи договор за поръчка. Твърди и че необосновано се твърди да не е взето предвид възражението, че адвокатското дружество не е извършвало каквито и да е правни действия и не е осъществявало представителство на К.. Заявява, че окръжният съд е приел, че е ирелевантно дали на 18.01.2018 г. ответникът е упълномощил съпругата си устно по телефона, след като се установява, че предприетите действия по предявяване на претенцията за обезщетение са били по времето, когато К. още е бил в кома. Заявява, че изводът е верен – първите действия, предприети от дружеството чрез своите представители по повод осигуряване незабавна защита на правата на К. предхождат обективизирането на възложената работа в писмен вид, като и след това адвокат С. навсякъде фигурира като представител на К. и, както става ясно по делото, след като излиза от кома К. приема извършеното по договора и започва да възлага лично действия по повод изпълнението му. Посочва, че по делото е установено, че изключително поради намесата на адвокат С. ответникът е имал възможността да продължи лечението си в Белгия чак до месец май на 2018 г., което е било от първостепенен жизнен интерес, да бъде в самостоятелна стая и да получи добро отношение след първоначалната липса на такова. Заявява, че въззивникът посочва, че адвокат К. е отправил претенция към В. С.А. за обезщетение в размер на 6 000 000 евро, която според него не е породила никакъв ефект и не е бил получен конкретен отговор, а в действителност предприетите действия по претенцията ефективно сезират застрахователното дружество, като същото изразява предпочитания за по-лесно придвижване на преписката да се ползва адвокат с практика по белгийското законодателство. Заявява, че фактът, че застрахователят приема да е редовно сезиран, едновременно указва несъстоятелността на оплакванията в жалбата. Заявява, че по отношение на намесата на адвокат М. са събрани доказателства, установяващи че тя не е била решителна, доколкото същият е действал по-скоро като подизпълнител, без да е взимал самостоятелни решения без

съгласието на адвокат С.. Посочва, че от събраните по делото доказателства се установява, че адвокат М. е уведомявал адвокат С. за всички предприети действия по случая и етапа на експертната оценка, чрез него обичайно е осъществявал контакт с клиента, макар да има отделно сключен договор с К., получавал е авансови плащания, но никога сам не ги е инициирал, като инициативата е била на адвокат С., прихващал е собственото си адвокатско възнаграждение от получените суми след като е търсил съгласие от клиента посредством адвокат С., като дори първоначалното му фиксирано възнаграждение е заплатено от ищцовото дружество чрез адвокат С.. Заявява, че сумите са удържани с доказано по делото правно основание и размер. Заявява, че възражението, че договорът не можел да породи задължения за ответника с позоваване на ТР №5 по тълк.д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС не отчита фактическите обстоятелства по случая, а именно че договорът за поръчка е неформален договор и не се изисква специална форма нито за сключването му, нито за потвърждаването му. Възразява относно твърденията, че адвокат С. сам е определял банковата сметка, по която да се нареждат суми, като от доказателствата по делото е видно, че в нито един момент К. не е възразил, че получава авансовите плащания чрез адвокат С. и адвокатското дружество. Заявява, че жалбоподателят твърди, че адвокат М. е бил изключително и само упълномощен по случая, но не става ясно защо формулярите за посочване на банкова сметка пред застрахователя са изпращани на К. чрез адвокат С., а не директно на К.. Заявява, че в тези формуляри е посочен и размерът на авансовото плащане, т.е. К. е знаел каква сума ще постъпи към изпълнителя по договора, респективно, няма направени възражения, че той е получил по-малко от определеното от застрахователя, защото К. е уведомяван за всяка прихващане и няма спор, че е получил всички наредени от адвокат М. преводи след извършено прихващане. Заявява, че задълженията на К. за заплащане на хонорар по широк обем предоставени му правни услуги - по договора от 18.01.2018 г. и други – са били удържани, за което той е бил надлежно уведомен и е ирелевантно как дружеството се е разпоредило с получените суми. Заявява, че начина на водене на счетоводство би бил меродавен в случая че адвокатското дружество твърди, че не е получило суми или че не е приело изпълнение по договор, по който действително е получил престация, какъвто обаче не е процесният случай. Затова моли жалбата да бъде оставен без уважение и решението на окръжния

съд да бъде потвърдено в обжалваните негови части.

Няма спор между страните, че между адвокатското дружество-ищец и Н. Т. К. (участваща по делото като трето лице-помагач на дружеството-ищец) е бил сключен на 18.01.2018 г. представеният от ищеца в копие с исковата молба договор. Няма спор, че Н. К. е съпругата на ответника В. К.. Няма спор, че тя е сключила този договор, както е посочено в началната му част, в качеството си на съпруга и законен представител на В. К. като възложител, а изпълнител е адвокатското дружество. Няма спор, че съгласно чл.1 от този договор възложителят възлага, а изпълнителят приема да предоставя правни консултации и юридически услуги, изразяващи се в правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество V..., търговско дружество N=, правозащитните органи на Кралство Белгия и Република България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука, като за целите на договора изпълнителят има право да участва в преговори, заседания, административни производства пред решаващите органи и да извършва всички необходими действия с оглед защита правата на възложителя. Няма спор, че съгласно чл.2 от договора за дейността по чл.1 възложителят дължи на изпълнителя възнаграждение в размер на 20% от общия размер на полученото обезщетение за претърпяна трудова злополука, предмет на договора, платимо по банков път по посочена банкова сметка, като срокът за плащане на дължимата сума е 7 дни от датата на получаване от страна на възложителя на сумата за обезщетение за претърпяна трудова злополука. Няма спор относно съдържанието и на другите клаузи от договора. Безспорно е, че към момента на подписването на договора В. К. е бил в болница и е провеждано лечението му, както и че този договор не е бил впоследствие подписан лично от В. К. и че не е бил писмено потвърден от него. Спори се между страните бил ли е този договор потвърден от К. и дали е бил изпълнен от адвокатското дружество, съответно, дължи ли К. заплащане на претендираното от дружеството адвокатско възнаграждение или адвокатското дружество му дължи връщане на вече получената като възнаграждение сума.

Съгласно разпоредбата на чл. 42,ал.2 от ЗЗД, лицето, от името на което е сключен договор без представителна власт, може да го потвърди, като за

потвърждаването се изисква същата форма, която е предвидена за упълномощаването за сключване на договора. В случая е несъмнено, че Н. К. не сключва договора от 18.01.2018 г. за себе си и е безспорно, че независимо, че в началната част на договора е посочено, че Н. К. сключва договора от 18.01.2018 г. в качеството си на съпруга и законен представител на В. К., тя към този момент не е била нито законен, нито договорен представител на своя съпруг и затова не е разполагала с представителна власт да го сключи от името на К.. Няма обаче законова пречка едно лице да сключи договор от името на друго лице без да има представителна власт, в редица случаи това е и наложително с оглед конкретните обстоятелства, например поради фактическа (физическа) заради заболяване невъзможност на лицето да извършва правни сделки и действия, при което мнимият представител формира и изявява по начало валидна воля от името на мнимо представлявания и неговото волеизявление не е неправомерно, като с оглед нормите на чл.60-62 от ЗЗД, уреждащи воденето на чужда работа без пълномощие, то е допустимо и често дори е в интерес на мнимо представлявания. За разлика обаче от случая на учредено по разпоредба на закона или по волята на представлявания представителство, в случая, когато лицето е действало като представител без да има представителна власт, извършените правни сделки и действия за представлявания и от негово име нямат непосредствено действие за него, защото действащия като представител без представителна власт не притежава непритезателното субективно право да извършва правни действия от името на другото лице. Затова договор, сключен без представителна власт, се нуждае съгласно чл.42,ал.2 от ЗЗД от изрично потвърждаване от страна на мнимо представлявания и до момента на това потвърждаване сделката не поражда целените с нея правни последици за мнимо представляваното лице, а тя е в състояние на висяща недействителност, поради което не поражда правни последици и за другата страна – лицето, договаряло с мнимия представител, също до момента на потвърждаването на договора съгласно чл.42,ал.2 от ЗЗД. Потвърждаването е едностранно волеизявление на лицето, от името на което е сключен договорът без представителна власт (мнимо представлявания), което е неоттегляемо, ако е достигнало до адресата – третото лице, което е договаряло с мнимия представител, поради което ако мнимо представляваният веднъж е потвърдил договора съгласно чл.42,ал.2 от ЗЗД,

след това не може да има позоваване на недействителността. Потвърждаването по чл.42,ал.2 от ЗЗД има обратно действие във времето – договорът се валидира към момента на неговото сключване и поражда целените с него правни последици така, както ако би бил сключен при надлежно съществуваща към този момент представителна власт. За потвърждаването е необходима писмена или по-тежка форма в случаите по чл.42,ал.2,изр.2 във вр. с чл. 37 от ЗЗД, съгласно която разпоредба когато има законоустановено изискване за форма за сключване на договор, упълномощаването за сключването му трябва да бъде дадено в същата форма и за потвърждаването от лицето, от името на което е сключен такъв договор без представителна власт, се изисква същата тази форма. Когато обаче за потвърждаването не е необходима писмена или по-тежка форма съгласно чл.42,ал.2,изр.2 във вр. с чл. 37 от ЗЗД, то може да се направи и чрез конклюдентни действия, извършени от мнимо представлявания, като например изпълнение на негово задължение по договора или той да се възползва от изпълнението на задължение от другата страна по договора. В случая сключеният на 18.01.2018 г. договор е договор между адвокатско дружество и клиент за оказване на правна защита и съдействие, за който вид договори не е предвидена писмена форма, а съгласието е валидно и ако не е оформено писмено, поради което за потвърждаването на договора също не е необходима писмена форма и то може да бъде извършено от мнимо представлявания с конклюдентни действия. Договорът за правна защита и съдействие (правна услуга) от адвокат по своята правна същност е договор за поръчка по смисъла на чл. 280 от ЗЗД (който договор е неформален), тъй като задължението на адвоката е да извърши нещо (фактически и правни действия) от името на доверителя и за негова сметка, и за разлика от пълномощното за процесуално представителство, което трябва да е в писмено форма, за този договор между адвокат и клиент не е предвидена писмена форма. Както е указано в мотивите по т.1 на ТР № 6/6.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2023 г. на ВКС, ОСГТК, договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е само за доказване. Договорът за правна услуга има своя специална уредба в Закона за адвокатурата, тъй като упражняването на адвокатската професия съгласно чл.2 от ЗА е дейност за правно съдействие и защита на свободите, правата и законните интереси на физическите лица, която се осъществява чрез устни и писмени консултации и

становища по правни въпроси, изготвяне на книжа (молби, заявления, тѣжби, жалби и др.), свързани с възложената от клиента работа, представителство на доверителя пред органите на съдебната власт, пред физически и юридически лица съгласно чл. 24 от ЗА срещу уговорено между адвоката и клиента възнаграждение съгласно чл. 36 от ЗА. За извършваната от адвоката или адвокатското дружество правна услуга се дължи възнаграждение, което по начало се определя от страните с договор. Възможно е адвокатът да се откаже от правото да иска възнаграждение, но волеизявлението за това следва да е конкретно и ясно заявено. Законът за адвокатурата не ограничава размера (включително процента за определяне на размера) на възнаграждението и страните могат да го договарят свободно, като е допустимо те да се договорят за заплащане на резултативен хонорар. В случая адвокатското дружество с договора от 18.01.2018 г. е натоварено да извърши фактически и правни действия, свързани с осигуряване на получаването от К. на застрахователно обезщетение (парична сума) от белгийско застрахователно дружество за вреди вследствие претърпяна от него трудова злополука, в който договор изрично е договорено възнаграждение и негов размер, и то претендира за установяване дължимостта на неизплатена част от договореното адвокатско възнаграждение. Затова в тежест на ищеца е да установи наличието на валидно облигационно правоотношение по този договор за поръчка и конкретно наличие на твърдяното от ищеца негово потвърждаване от ответника К. с конклюдентни действия, както и че дружеството е изпълнило точно своите задължения и затова за ответника К. е възникнало задължението да заплати адвокатското възнаграждение, включително исковата сума като неиздължена част от него. Съответно, в тежест на К. като ищец по насрещния иск е да установи липсата на договорна връзка между него и адвокатското дружество с оглед отреченото от него наличие на потвърждаване на договора, поради което заради недействителността на договора за дружеството-ответник по насрещния иск е налице задължение да му върне вече полученото адвокатско възнаграждение съгласно чл.55,ал.1,предл.1 от ЗЗД.

Видно от показанията на свидетелката Л. Н. Г., разпитана в съдебното заседание на окръжния съд на 28.02.2023 г., ответникът В. К. е неин вуйчо (брат на майка ѝ), неговата съпруга ѝ се обадила, дошла да я види в заведение срещу работното ѝ място заедно с малкия им син, снахата и по-малкото дете, казали ѝ за злополуката, към този момент вуйчо ѝ бил в кома в болница, те

били много притеснени, знаели, че тя има приятел адвокат, търсели правна помощ във връзка със злополуката, те поискали и тя им дала телефонен номер на адвокат С., казала и на него за ситуацията и че те ще го потърсят за съдействие, след това се осъществила среща между адвоката, съпругата на вуйчо ѝ и двамата сина. Видно от нейните показания, след излизането от комата от компанията С. искали да го изписват и рехабилитацията да се прави в България, за да няма никакви разходи за тях, той бил стабилизиран може би 2-3 седмици след злополуката, адвокат С. се наложило да напише писмо до омбудсмана на съответния град в Белгия за съдействие да не го изписват, да продължат лечението и да се има връзка с V.. Видно от същите показания, уврежданията били много сериозни, няколко пъти бил опериран, имало проблеми с медицинския персонал заради лошо отношение, адвокат С. написал писмо, от болницата му върнали рапорт и тогава сложили вуйчо ѝ в отделна стая. Видно от същите показания, В. К. не можел да търси помощ, съпругата му се грижела за него, адвокат С. осъществил намеса на база на молба на ответника за отношението в болницата и впоследствие за участието на застрахователя V., те отказвали, той направил искане за 6 000 000 евро до омбудсмана и от него към V.. Видно от нейните показания, в началото Н. К. предложила личните им средства 20 000 лв. да заплати като хонорар, но адвокат С. отказал, за да могат да ги ползват за лечението, а впоследствие, когато се тръгне за изплащане на обезщетението, тогава да приспадне процент като адвокатски хонорар. Съгласно същите показания, всички авансови плащания до финалната сума са инициирани единствено и само от адвокат С., има няколко плащания, тя е присъствала на телефонен разговор между адвокат С. и ответника К. че е пристигнало авансово плащане и К. му потвърдил по телефона да си приспадне възнаграждение и той превел остатъка. Видно от същите показания, доста често се срещали по разни въпроси и питання от тяхна страна, тя настоявала да има договор за консултация, договор бил изпратен, подписан и върнат в кантората. Съгласно същите показания, адвокат С. наел другия адвокат, който е от Белгия и не му е познат, направил няколко интервюта с адвокати, трябвало да се съгласува процента на възнаграждение и бил съгласуван със семейство К.и, компанията V.. поискала адвокат, говорещ фламандски език, белгийският адвокат се запознал с целия материал, първоначалната такса на адвокат М. е платена лично от адвокат С., тя не му е давала пари за това, само адвокат М.

присъствал на личните прегледи, на които К. трябвало да ходи през определен период, за да се определи трайната нетрудоспособност, и трябвало да се знае в коя болница, при кои доктори, дата и час, които посочвал застрахователят, адвокат М. се обаждал на адвокат С. за посещенията и той се обаждал на клиента К., той координирал процеса, казвал кога и къде трябва да се отиде за срещите, след това получавал обратна връзка от адвокат М. как е минало. Видно от показанията на свидетелката, впоследствие имало и други дела, трудови и административни, и адвокат С. го представлявал. Съгласно нейните показания адвокат С. инициирал авансовите плащания, защото минал голям период, над две години, това станало благодарение на разговорите, които провел адвокат С.. Според показанията на свидетелката през лятото на 2022 г., през месец юни адвокат С. получил SMS от адвокат М., че клиентите не желаят повече негова помощ. Видно от нейните показания, при всяко едно финансово плащане лично К. е уведомяван, с негово съгласие е станало удържането и получаването на сумите, никога не е споделяно такова нежелание, предварителните авансови плащания са получавани по банковата сметка на адвокат С., нейните роднини отказвали да получават обезщетенията по тяхна еурова сметка, защото имало големи банкови такси, адвокат С. се обаждал на вуйчо ѝ при всеки превод и го е уведомявал.

Видно от показанията на свидетелката М.В. Ш., разпитана също в съдебното заседание на окръжния съд на 28.02.2023 г., тя е съдружник в адвокатското дружество-ищец, то било ангажирано да предприеме действия във връзка с претендиране на обезщетение за К. и за съдействие пред медицинските заведения, ангажиментът бил поет непосредствено след инцидента от месец ноември на 2017 г., първоначално бил чрез устно възлагане от съпругата му, тъй като той бил в изключително тежко състояние, бил в кома около месец, с помощта на адвокат С. пред лечебното заведение К. бил оставен на лечение там, въпреки че искали скоро след постъпването му да го репатрират за лечение в България, договор бил подписан през януари месец на следващата година със съпругата му, тъй като той бил в интензивно отделение и до него нямало достъп, след това в продължение на 3 години се предприемали множество правни действия за получаване на обезщетение, половин година по-късно К. бил изписан от болницата след около 6 операции и имал възможност да възрази срещу сключения договор, но напротив, освен че е приел всичко извършено до този момент като работа от тях, през

последващите години не се възпротивил по никакъв начин относно сключения договор от съпругата му, приел всички извършени правни действия, включително получени авансови обезщетения от застрахователната компания в Белгия V.. Видно от същите показания, първоначално адвокат С. предявил претенция през застрахователната компания V.. за 6 000 000 евро, но не получил отговор от тях, след което се обърнал към омбудсмана на дружеството, след това те му дали указания да ангажира местен белгийски адвокат, това било тяхно изискване, адвокат С. се съгласил да потърси белгийски колега не защото няма право той самият лично да представлява клиента в Белгия, а защото това било тяхно изискване с оглед по-лесна кореспонденция, който да си сътрудничи с адвокатското им дружество, на който да възлагат дейности на място с оглед бързина, бил сключен договор между адвокат М. и К., като дори клаузите по договора били съгласувани с адвокат С., първоначалният хонорар на адвокат М. бил около 600 евро и бил платен от адвокатското дружество, впоследствие тази сума била удържана от получените авансови обезщетения, след това адвокат М. удържал също по неговия сключен договор договорените 5% от обезщетението. Видно от същите показания, съответните обезщетения били получени по сметка на кореспондента белгийския адвокат М., след което той превеждал по сметка на адвокатското дружество, защото К. нямал сметка в евро и бил помолил адвокат С. първоначално по сметка на дружеството, а след това и по негова лична банкова сметка, за което гласували съответното решение. Според показанията на свидетелката, всички действия, които са предприети с оглед получаване на обезщетения от няколко застрахователни компании, включително от V., били инициирани от адвокатското дружество и от адвокат С., той възлагал на адвокат М. какви действия да бъдат предприемани, ако са необходими на място, но всички инициативи идвали единствено от адвокат С., всички действия били възложени от адвокат С. за изпълнение към адвокат М. и съгласувани с К.. Видно от показанията, адвокатското дружество предявило претенции за обезщетения за К. и от български застрахователи. Видно от показанията на свидетелката, клиентът спрял комуникацията с тях преди финалното обезщетение от V., от страна на К. не са искани отчети за работата във връзка с изпълнението на договора, адвокат С. активно участвал в неговото представителство пред всички институции, К. получавал необходимата информация, адвокат С.

непрекъснато се срещал с него, имало служебни графици, дори се срещал с него на място в Пазарджик и П., във всеки един момент К. знаел какви суми постъпват като обезщетение, колко получава и какви суми се удържат в изпълнение на договора, имало удържки и за такси към болници, за възнаграждението на адвокат М., за ДТ по иск срещу „ОЗК“, имали пълномощни и представлявали К. и пред ТЕЛК и НЕЛК, пред „ОЗК“ и „ДЗИ“, пред работодателя му „Н. бг“. Видно от същите показания, при направата на договора през 2018 г. К. бил в невъзможност да го подпише, бил 6 месеца в болница, след това не му било предложено да подпише договора, защото той се бил съгласил с всички клаузи по този договор, в нито един момент той не е възразил срещу изпълнението на този договор, единствено приемал всички ползи от неговото сключване и изпълнението.

Видно от показанията на свидетеля адвокат Н.В. М., разпитан също в съдебното заседание на окръжния съд на 28.02.2023 г., той е регистриран като адвокат във френско-говорящата колегия на адвокатите в Белгия, представлявал е К. във връзка със злополука, която той е претърпял през месец ноември на 2017 г., с него се свързал адвокат С., който му обяснил ситуацията и че К. е още в болница в онзи момент, както и че той не познава белгийското законодателство и е щяло да му е трудно да преговаря за получаване на обезщетение, свидетелят движел всичко в Белгия, влезнал в контакт с V., говорили по телефона с адвокат С. и водели кореспонденция по имейл, свидетелят го информирал редовно какво се случва в Белгия, надявайки се той да предаде информацията на клиента К., свидетелят има сключен договор за правни услуги директно с К., няма договор с адвокат С., той е намерил лекар за К. за медицинската експертиза с оглед определяне на обезщетението, кореспонденцията със застрахователното дружество и медицинската експертиза отнели близо 3 години, свидетелят осъществил връзките за допълнително лечение на К. в болница, свидетелят придружавал К. в болницата и в кабинетите на лекарите за прегледите. Видно от показанията на свидетеля, през това време той поддържал кореспонденция с адвокат С., информирал го за предстоящи срещи с експерти, на които К. трябва да присъства, какво се е случило на срещата, гледал адвокат С. винаги да е наясно какво се случва в Белгия, надявайки се тази информация да достига и до К.. Свидателят заявява, че с К. никога не са обсъждали взаимоотношенията му с адвокат С., нито какво получава като информация,

разговорите му с К. и неговото семейство при идванията им в Белгия били свързани с медицинската експертиза и с това, което К. предстояло да направи. Видно от показанията на свидетеля, като пълномощник на К. лично той не е подписвал документи, които касаят обезщетението, определяне на размера и получаването му, винаги при получаване на такива документи ги изпращал на адвокат С. с молба те да бъдат подписани от клиента директно, за да може след това той да ги изпрати съответно на застрахователната компания. Видно от показанията на свидетеля, в Белгия има практика когато експертизата трае толкова дълго време да се искат авансови плащания от застрахователната компания, в случая имало 5 авансови плащания на обща стойност около 75 000 евро, за да се получат тези авансови плащания застрахователната компания изпраща една бланка, която трябва да бъде попълнена и в която трябва да бъде посочена сметката, на която трябва да бъде преведена сумата и съответно да се подпишеш на въпросния формуляр, тези документи свидетелят винаги ги изпращал на адвокат С. с молба да бъде посочена сметката, на която трябва да бъде направено плащането и да му бъде върнат подписаният формуляр, идеята била винаги формулярът да бъде подписан директно от клиента, направило впечатление на свидетеля и на застрахователното дружество при последното авансово плащане от 10 000 евро, че формулярът, който адвокат С. му върнал бил попълнен с друга сметка, различна от тези, които били посочени първоначално, и с друг подпис, свидетелят попитал адвокат С. и той го уверил че всичко е наред и че парите ще достигнат до К.. Свидателят не помни дали авансовите плащания са ставали по негова инициатива или на адвокат С., но със сигурност винаги са ги съгласували двамата, свидетелят никога не е поемал инициативата сам да поиска авансово плащане от застрахователната компания, по време на самата експертиза винаги информирал адвокат С. какво се случва, винаги е било обсъждано с адвокат С.. Видно от показанията на свидетеля, при срещите му с К. и неговото семейство не са обсъждали неговите взаимоотношения с адвокат С., свидетелят никога не е задавал въпроса дали е получавал всички тези авансови плащания, единствено при последното идване в Белгия на К. и семейството му през месец май на 2021 г. започнали да обсъждат с К. крайното обезщетение, което той може да получи, обяснил им, че според него сумата ще бъде между 250 000 и 300 000 евро, като от тази сума трябва да се извадят авансовите плащания, които са получили в размер

на 75 000 евро, и те тогава му казали, че са учудени от тази сума, защото те не са получили такава сума, след тази среща, през месец юли 2021 г. свидетелят получил писмо от клиента, че вече не желае парите да бъдат превеждани по друга сметка освен на неговата лична сметка и свидетелят така направил, крайното обезщетение, което получили от застрахователната компания, било преведено директно на К., вече не минавали през адвокат С.. Видно от показанията на свидетеля, той предявил за плащане от застрахователя сумата 284 882,85 евро, но застрахователят предложил 216 000 евро. Видно от показанията на свидетеля, имало е случай, когато той е питал адвокат С. дали може да си удържи неговия хонорар от полученото частично плащане на застрахователното обезщетение, в споразумението на свидетеля с К. било предвидено, че той има право на процент, 5% от крайното обезщетение, не е звънял, всичко е ставало с имейл-кореспонденция, задал му е въпроса дали клиентът е съгласен да задържи процента от полученото обезщетение, никога не е обсъждал възнаграждението на адвокат С.. Видно от показанията на свидетеля, никой не му е съдействал за изготвянето на договора с К., свидетелят го изготвил, с него се свързал адвокат С. в края на април 2018 г., свидетелят изготвил проекто-договора за адвокатски услуги и помолил адвокат С. да го предаде на клиента и той да го подпише. Видно от същите показания, преди свидетелят да започне работа по случая имало две или три съобщения, които били разменени между адвокат С. и V., в които адвокат С. претендирал за суми, които никога нямало да бъдат получени по този случай, ставало въпрос за 6 000 000 евро обезщетение, в момента, когато се свързали с него да започне работа по случая в края на април-началото на май К. вече няколко дни или седмица след това бил върнат в България, свидетелят не е участвал по никакъв начин за връщането му в България. Видно от същите показания, адвокат С. е нямал право да представлява К. пред съда в Белгия, защото не е вписан в листата на европейските адвокати, но със застраховател всеки може да разговаря, за тях няма нужда от процесуален представител, клиентът бил информиран чрез адвокат С. при какви условия сключват договора.

Видно от показанията на свидетеля К. В.ов К., син на ответника К., разпитан също в съдебното заседание на окръжния съд на 28.02.2023 г., на абитуриентския бал на дъщерята на неговата братовчедка Л. Б. баща му в плик лично й дал 2 000 лв. за хонорара на адвокат М., адвокат С. поискал

1 000 евро за хонорара на адвокат М., посоченият електронен адрес на текстовото съобщение от 17.01.2018 г. (лист 148 от делото) е неговият, Л. Б. ги запознала с адвокат С. след инцидента, срещнали се с адвокат С., баща му бил в интензивно, адвокат С. им казал първо да видят дали ще спасят живота на баща му и след това ще разговарят, свидетелят е получавал на електронна поща съобщения от адвокат С. по повод на инцидента с баща му, пращал му е съобщения когато адвокат М. му е изпращал съобщения кога трябва да са в Белгия за прегледи, договор бил получен на имейла, свидетелят не го е чел, дал договора на майка си, баща му се посъвзел след 35 дни, инцидентът бил на 15-ти, накъде 32-35 дни бил на командно дишане, след като излязъл от кома след 35 дни го преместили от реанимация, свидетелят не помни дали адвокат С. е разговарял с някой от болницата и дали са искали от болницата да изпишат баща му по-рано и да го репатрират в България, от собственика на фирмата в Белгия знае, че не са искали да изпишат баща му по-рано от болницата. Видно от показанията на свидетеля, баща му получавал авансово плащане по банков път от застрахователя, адвокат М. получавал парите и ги превеждал на адвокат С. и той изпращал средствата на баща му, адвокат М. движел всички неща в Белгия, адвокат М. изпращал имейли на адвокат С., а адвокат С. ги изпращал на баща му, свидетелят не знае за разговор между баща му и адвокат С. във връзка с инцидента, баща му може да се е чувал по телефона с адвокат С., но големи контакти- не, спрели да се чуват по телефона, когато спрели парите от V., защото адвокат С. не превеждал цялата сума на баща му, те са се чували по телефона, не са се виждали, баща му се върнал в България след инцидента, отказал се да търси помощта на адвокат С. когато бил по-добре, казал му, че не е получавал пълната сума на обезщетението, която превежда V..

Видно от писмото, изпратено на 17.01.2018 г. по електронна поща от адвокатското дружество до имейла на свидетеля К. К. (л.148 от досието на делото на окръжния съд), то съдържа два прикачени файла – договор за правна помощ Н. К. и пълномощно Н. К.. Съгласно показанията на свидетеля К. К., той е предал договора на майка си. Установява се следователно, че проектът за процесния договор от 18.01.2018 г. е бил предварително изготвен, изпратен по имейл и тогава е подписан от К., поради което тя несъмнено е била предварително запозната с неговото съдържание и не го е подписала без да е могла да се запознае с това съдържание, включително и с клаузата

относно възнаграждението, респективно, затова не може да се приеме, че семейството на К., а впоследствие и той е считало, че адвокатското дружество ще осъществява правната помощ безплатно. С оглед най-близките, съпружески отношения между К. и ответника К. и при отчитане на дългия период от около 3 години, от 18.01.2018 г. до лятото на 2021 г., като след възстановяването на К. след 35 дни лечение в интензивен сектор и общо около 6 месеца болнично лечение той е бил вече в състояние да се грижи за работите си, включително се е върнал в България и е пътувал до Белгия за прегледи, неоснователно е твърдението на ответника, че той не е бил запознат с договора. Приемането на договора такъв, какъвто е бил изготвен и подписан от неговата съпруга, включително и на клаузата относно възнаграждението, е настъпило с приемането от К. на осъществяваните от адвокат С. като представител на адвокатското дружество действия по негово представителство пред застрахователя в Белгия, като отношенията на доверие между клиент и адвокатското дружество са видни и с предоставянето на представителство и пред други органи и застрахователи в България. От К. са приети и резултатите от действията на адвокатското дружество чрез адвокат С. по определянето, получаването и авансово изплащане на обезщетението на няколко части преди определянето на окончателното възнаграждение. Видно е от показанията на свидетеля адвокат М., който е най-добре запознат с процеса на определянето на обезщетението и извършените авансови плащания и е безпристрастен, без връзка нито с ищеца, нито с ответника, че адвокат С. е предявил искането до застрахователя за изплащане на обезщетение, намерил е по искане на застрахователя адвокат (именно адвокат М.) с практика в Белгия с оглед осъществяване на процедурата там в съответствие с местното законодателство, предавал е получената от адвокат М. информация относно процедурата на К., осигурявал е явяването на К. за медицинските прегледи, получавал е от адвокат М. паричните преводи на авансите от застрахователя и той ги е превеждал на К., давал е съгласие адвокат М. да удържи своето възнаграждение от авансовите плащания. Обстоятелството, че адвокат С. е осигурил и подписването на договора между адвокат М. и К. е видно и от писмото по имейл от 26.11.2018 г. (л.27-гръб от досието на делото на ОС), като от размененото между адвокатите писмо от 15.11.2018 г. е видно, че адвокат М. уведомява адвокат С. за медицински доклад, изпраща фактура за прегледите и посочва каква сума остава да бъде

платена по нея. Видно от писмото по електронна поща между двамата от 26.06.2019 г. (л.30), адвокат С. изпраща на адвокат М. документ искане от К., посочва време на операция и посочва относно хонорара на адвокат М., че има съгласието да се прихване от платената сума. Видно от писмото по имейл между двамата адвокати от 11.02.2022 г. (л.30-гръб и л.31), те уточняват дата за операция, като адвокат С. поема ангажимента да попита и да отговори веднага, която операция ще бъде платена от V.. Видно от размененото между адвокатите по имейл писмо от 11.02.2022 г. (л.34), адвокат С. поема ангажимента да уведоми клиента за следваща среща на медицинските експерти. Видно от писмото по имейл между двамата адвокати от 23.11.2019 г. (л.35), адвокат М. изпраща на адвокат С. фактура от болницата в Б. с оглед клиента да се погрижи за плащането. Видно от писмото между адвокатите от 8.04.2020 г. (л.37-гръб), адвокат С. уведомява адвокат М., че изпраща документ на К., в който е посочена банкова сметка на адвокат С., защото той нямал еурова сметка, като в случай, че това е проблем, адвокат С. ще го помоли да отиде и да се направи такава, К. нямал такава, защото му събирали само такси и това не му харесвало. Видно от писмо от 18.06.2020 г. (л.38), адвокат М. уведомява адвокат С. за преглед на К. и пита дали тази дата е удобна за клиента, на което адвокат С. отговаря, че е говорил с К., уведомил го е и той е потвърдил. С писмото от 15.09.2020 г. (л.38-гръб) адвокат М. уведомява адвокат С. за доклад от експертите и че се опитва да организира последна среща между експертите на страните. Видно от писмото от 12.01.2021 г. и последвалите (л.39), адвокат М. уведомява адвокат С. относно среща, заменена с видеоконферентен разговор, като адвокат С. отговаря, че е информирал К. и той ще очаква включване, ако има нужда. С писмо от 29.06.2021 г. (л.41) адвокат М. изпраща на адвокат С. крайния доклад на вещите лица. Всички тези действия на адвокат С., респективно на адвокатското дружество чрез него, са били известни на К. и той не само е приел както тях, така и резултатите от тях, но се и ползвал от тях. Видно от заключението на вещото лице Л.Я.-Т. от 12.06.2023 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 20.06.2023 г., съгласно приложения по делото документ (л.319), в който са отразени плащанията от застрахователната компания, преводите са както следва: първо, 10 000 евро са преведени на 27.08.2018 г. по банкова сметка с титуляр М. (с легова равностойност 19 558,30 лв.), от която по банковата сметка на адвокатското дружество са

постъпили на 5.09.2018 г. 19 510 лв.; второ, 5 000 евро са преведени на 7.12.2018 г. по банкова сметка с титуляр М. (с легова равностойност 9 779,15 лв.); трето, 25 000 евро са преведени на 18.01.2019 г. по банкова сметка с титуляр М. (с легова равностойност 48 895,75 лв.). Видно от същото заключение, на 24.01.2019 г. адвокат М. е наредил по сметка на адвокатското дружество сума в размер на 27 580 лв. Видно от същото заключение, четвърти превод от 25 000 евро е направен на 16.07.2019 г. по банкова сметка с титуляр М. (с легова равностойност 48 895,75 лв.) и на 19.07.2019 г. адвокат М. е наредил по сметка на адвокатското дружество сума в размер на 21 975 лв., петият превод от 10 000 евро е направен на 29.04.2020 г. по банкова сметка с титуляр С. С. (с легова равностойност 19 558,30 лв.) и последният превод е направен на 27.09.2021 г. на сумата 157 745,29 евро по банкова сметка с титуляр М. (с легова равностойност 308 522,97 лв.). Видно от същото заключение, ответникът е получил по банковите си сметки следните суми с произход изплатено застрахователно обезщетение: 12 000 лв. на 26.11.2018 г., 5 000 лв. на 11.02.2019 г., 15 000 лв. на 11.02.2019 г., 4 300 лв. на 22.08.2019 г., 30 000 лв. на 22.08.2019 г. и 14 000 лв. на 11.05.2020 г., които 6 броя преводи са наредени от адвокатското дружество и от С. С.. Видно от същото заключение, К. е получил още 100 000 евро на 30.09.2021 г., наредени от адвокат М., и 51 764,22 евро на 14.10.2021 г., наредени от адвокат М.. Налице е следователно затова, с оглед приемането от К. на действията по неговото представителство пред застрахователя и при получаването на преводите на изплатените части от застрахователното обезщетение, потвърждаване от К. на договора от 18.01.2018 г., извършено преди лятото на 2021 г., преди момента на определянето на окончателния размер на обезщетението от застрахователя и неговото изплащане, когато вече той е отказал да изплати на ищеца дължимото му възнаграждение по договора за извършената работа.

Видно от заключението на вещото лице Л.Я.-Т. от 20.02.2023 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 28.02.2023 г., съгласно представения по делото превод на договор за транзакция (л.82-83 от делото), окончателният общ размер на застрахователното обезщетение, което ответникът е получил, възлиза на 236 076,18 евро, а остатъкът, който В. К. получава, възлиза на 157 745,29 евро (с легова равностойност 308 522,97 лв.), от получените авансови плащания в размер на 78 230,89 евро по сметката на адвокат С. до месец май на 2020 г. са постъпили 69 555 евро, от тази сума са

удържани общо 15 000 евро с легова равностойност 29 337,45 лв. като авансово удържани суми от договореното възнаграждение в процесния договор, окончателното плащане не е постъпило по сметката на адвокат С. и не са удържани суми за адвокатско възнаграждение. Видно от същото заключение, в първия вариант върху целия размер на застрахователното обезщетение 236 076,19 евро с легова равностойност 461 724,88 лв. договореният размер от 20% възлиза на 47 215,24 евро или 92 344,98 лв., от тях са удържани общо 15 000 евро, останалата сума за адвокатско възнаграждение възлиза на 32 215,24 евро с легова равностойност 63 007,53 лв. Видно от същото заключение, във втория вариант върху размера на сбора от получените по сметката на адвокат С. авансови суми, възлизащи на 69 555 евро (без хонорара на адвокат М.) и окончателно изплатените 157 745,29 евро или общо 227 300,29 евро, общият размер от 20% на договореното адвокатско възнаграждение възлиза на 20% от 227 300,29 евро или 45 460,06 евро (88 912,14 лв.), от тях са удържани 15 000 евро, останалата сума за адвокатско възнаграждение е 30 460,06 евро или 59 574,70 лв. Видно от същото заключение, лихвата за периода 21.09.2021 г.-1.03.2022 г., изчислена върху сумата по първия вариант, е 2 835,57 лв., а изчислена върху сумата по втория вариант е 2 681,08 лв. Въз основа на вариант втори от това заключение окръжният съд е определил и дължимите от ответника на ищеца суми.

Установява се следователно, че договорът за правна услуга от 18.01.2018 г. е сключен в момент, когато ответникът К. е бил в болница за продължително лечение след претърпения от него инцидент, поради което той сам не е могъл да защитава своите интереси и несъмнено е имал нужда от адвокатско съдействие и помощ. Инцидентът, при който К. е пострадал сериозно, с опасност за живота му, е настъпил по време на работа в Кралство Белгия на 15.11.2017 г. Между датата на инцидента и датата на сключването на договора е изминал период от 2 месеца, той не е сключен веднага след него. Тъй като страна по договора е адвокатско дружество, няма съмнение, че при сключването на договора е било налице знанието, че Н. К. не е законен представител на съпруга си К., поради което този договор, за да породи правни последици за К., ще трябва да бъде потвърден от него, съответно, адвокатското дружество е приело да поеме задължението по договора при знание за риска във връзка с неговата висяща недействителност. Адвокатското дружество въпреки това е поело широк кръг на правомощия за

реализиране на крайната цел да се получи застрахователното обезщетение от К., които включват провеждане на преговори, взаимодействие с различни органи и организации, изготвяне на документи, участие в процедури. Работата е изисквала и контакти на чужд език със съответните органи в Белгия, за дълъг период от време и при съобразяване с чуждо законодателство, като с оглед приложимостта на чуждото законодателство трудно е могло да бъде предвиден и резултатът от процедурата по обезщетяването, включително в какъв размер ще бъде то. Законът за адвокатурата позволява уговаряне на резултативен хонорар (възнаграждение за успех) без да ограничава размера или процента за определянето му. С договарянето на такъв резултативен хонорар адвокатското дружество е приело да извърши цялата необходима работа и да носи риска от извършването на договорената дейност за неясен период и с несигурен резултат относно размера на обезщетението. При преценката дали този размер е несправедлив и необоснован Наредба № 1/9.07.2004 г. за определяне на минималните размери на адвокатските възнаграждения е неприложима. Размер на резултативен хонорар от 20% от дължимото обезщетение сам по себе си не е нито необичаен, нито висок, при това при договаряне на възнаграждение за осъществяване на правно съдействие в страната, а не, както е в случая, в чужда държава. Действията на ищеца са довели до уговорения резултат – изплащане на обезщетение на ответника от белгийския застраховател. Установява се следователно, че при съобразяване с обстоятелствата, поведението на страните и изявленията им при сключването на договора, към който момент следва да се преценяват поведението на страните и техните волеизявления съгласно чл.20 от ЗЗД, както и неговата действителност с оглед установяване дали довереникът е злоупотребил с доверието на клиента и са договорени неравностойни насрещни задължения по договора и затова той е нищожен на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД като накърняващ добрите нрави, няма основания да се приеме, че волята на страните, изразена писмено в него, не е действителната обща воля на страните с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността, както и да е налице противоречие на добрите нрави. Потвърждаване на представителната власт за ищеца съгласно чл. 42,ал.2 от ЗЗД чрез конклюдентни действия от ответника е извършено чрез приемането на действията, извършени от адвокатското дружество в процеса на определяне

на възнаграждението, и чрез получаване на отчетените от дружеството на ищеца суми, платени от белгийското застрахователно дружество като аванс преди определяне на окончателното възнаграждение чрез преводите от дружеството и адвокат С. към банкова сметка на ответника. Оттеглянето от ответника на пълномощията за адвокатското дружество и адвокат С. към момента на определянето на окончателното възнаграждение през 2021 г. е ирелевантно за спора, тъй като адвокатското възнаграждение за вече извършената работа към този момент вече е било дължимо. Обстоятелството как е оформено от счетоводна гледна точка плащането на сумите от адвокатското дружество към ответника К. и дали и как те са декларирани е без правно значение при преценката относно дължимостта на възнаграждението. Установява се следователно, че предявеният от адвокатското дружество-ищец установителен иск по чл.415,ал.1 във вр. с чл. 422 от ГПК и чл.37 от ЗА е основателен, той като ищецът е доказал наличието между страните на валидно облигационно правоотношение по договора от 18.01.2018 г. след неговото потвърждаване от ответника, както и че ищецът е изправна страна по него, тъй като е изпълнил договорените свои задължения, а ответникът не е извършил дължимата насрещна престация да заплати в пълен размер дължимото договорено адвокатско възнаграждение след като вземането е станало изискуемо. Съответно, дължимо е и акцесорното вземане за лихва, като относно периода и начина на изчисляване на мораторната лихва доводи и оплаквания във въззивната жалба не са конкретно заявени. Установява се, че предявеният от К. насрещен иск с правно основание чл.55,ал.1,предл.1 от ЗЗД е неоснователен, тъй като той не е доказал своето възражение, че получената от адвокатското дружество искова сума се явява недължимо платена поради липса на договорна връзка между страните, възникнала въз основа на договора от 18.01.2018 г. Установява се следователно, че подадената от ответника по спора В. К. въззивна жалба е изцяло неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а решението на окръжния съд в обжалваните от него части е правилно и следва да бъде потвърдено.

От адвокатското дружество-ответник по въззивната жалба се претендира за присъждане на направените от него разноски за въззивното производство по спора – сумата 5 400 лв. за платено адвокатско възнаграждение. Видно от представената разписка, сумата е платена от

дружеството в брой, съответно получена от пълномощника по делото адвокат Д., на 29.01.2024 г. От страна на жалбоподателя в съдебното заседание на апелативния съд на 31.01.2024 г. бе заявено възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. От ответника се изразява становище, че възражението не е прекомерно, тъй като е платено за защита по предявения от дружеството иск и за защита по насрещния иск. Съгласно чл.7,ал.2,т.4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дължимото минимално адвокатско възнаграждение за защита по предявения от адвокатското дружество иск с оглед интереса във въззивното производство (59 574,70 лв. плюс 2 681,08 лв., общо 62 255,78 лв.) е 5 630,46 лв., а за защитата по предявения от К. насрещен иск с оглед интереса във въззивното производство (36 877 лв.) е 3 600,16 лв., общо сумата 9 230,62 лв., т.е. значително по-високо от платената сума 5 400 лв., поради което прекомерност не е налице. Следва да се присъди затова в полза на ответника по жалбата и в тежест на жалбоподателя така платената сума в размер на 5 400 лв. за направените разноски за адвокатско възнаграждение за производството пред апелативния съд.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 277/20.07.2023 г., постановено по гр.д. № 255/2022 г. на ОС-Пазарджик, В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които по иска на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“ -гр. С. срещу В. Т. К. е прието за установено в отношенията между страните, че В. Т. К. дължи на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“ сумата в размер на 59574,70 лева, представляваща остатък от възнаграждение по договор от 18.01.2018 година с предмет „Правна помощ, съдействие и представителство пред застрахователно дружество, търговско дружество N..., правозащитните органи на Кралство Белгия и на Република България, както и пред всяко юридическо и/или физическо лице на територията на Кралство Белгия и Република България във връзка с претендирано застрахователно обезщетение при претърпяна от В. К. трудова злополука“, на основание чл.280 във вр. с чл.286 от ЗЗД, както и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД в размер на 2 681,08 лева за периода от крайната дата на изплащане на обезщетението 21.09.2021 г.

до 1.03.2022г., както и законна лихва, считано от 2.03.2022г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №107/4.03.2022 година по чл.410 от ГПК ч.гр.д.№321 по описа за 2022 година на Районен съд-П., и е осъден В. Т. К. да заплати на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С. разноски съобразно уважената част от претенциите в производството по издадената заповед за изпълнение на парично задължение №107/4.03.2022 година по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№321 по описа за 2022 година на Районен съд-П. в размер на 3 359,22 лева, както и разноски в исковото производство в размер на 8 267,53 лева, както и е отхвърлен предявеният насрещен иск от В. Т. К. срещу Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С. по реда на чл.55 ал.1 предл.1 от ЗЗД, с който се иска да бъде осъдено Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“ да заплати на В. Т. К. сумата от 36 877 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА В. Т. К., ЕГН ***** от гр. П., ул.“Ш.“4 да заплати на Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С., бул.“В.“168, ет.1,ап.1, БУЛСТАТ ... сумата 5 400 лв. - разноски за въззивното производство по спора за платено адвокатско възнаграждение.

Настоящото решение е постановено при участието на Н. Т. К., ЕГН ***** от гр. П., ул.“Ш.“4 като трето лице-помагач на ищеца Адвокатско дружество „С., К. и Ш.“-гр.С..

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____